

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 121.919 van 27 november 2002
in de zaak A. 115.476/VII-25.495**

In zake : XXX,
 verblijvende te 2180 EKEREN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Angolese nationaliteit, op 20 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 november 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die, loco advocaat V. DE MEY, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam op 10 maart 2001 Nederland binnen en verklaarde zich er vluchteling op 31 maart 2001.

1.2. Op 19 juli 2001 vroeg Nederland aan België om de overname van de verzoekende partij in het kader van de Conventie van Dublin.

1.3. De verzoekende partij kwam België binnen op 18 oktober 2001 en verklaarde zich op 26 oktober 2001 vluchteling.

1.4. Op 26 november 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.5. Op 7 december 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 12 november 2001) blijkt dat uw partner, M. E., reeds lid was van de UNITA (União Nacional para a Independencia Total de Angola) toen u hem leerde kennen. Hij nam regelmatig deel

aan vergaderingen van de UNITA in het huis van een vriend, die werd gearresteerd en omgebracht. De vergaderingen werden vanaf dan op verschillende plaatsen gehouden, waaronder voor het eerst in 2000 ook in uw woning. U was daar tegen, omdat u bang was dat jullie ook iets zou kunnen overkomen. U werd meestal de woning uitgestuurd of u ging vrijwillig weg tijdens de vergaderingen omdat u er niets mee te maken wou hebben. U was bang dat de activiteiten van uw partner voor de UNITA zouden ontdekt worden. Op een dag in maart 2001 vernam u dat er op een provinciaal luchthaven een grote razzia was geweest, waarbij verschillende mensen waren gedood, anderen gevlucht en nog anderen gevangen genomen waren. U hoorde ook dat er een volledige familie van een UNITA-lid werd uitgemoord. De volgende dag werd u door een chauffeur, C., en een voor u onbekende man (een politieagent en een neef van de chauffeur) in een auto gesleurd en ze vertelden u dat u onmiddellijk diende te vluchten. U was in paniek. Ze zeiden dat er ernstige problemen waren voor uw partner. Hij was de dag voordien, tijdens de razzia, aanwezig op de luchthaven. Tussen de producten, die uw partner (als handelsreiziger) begeleidde, werden ook wapens en documenten van de UNITA aangetroffen. Uw partner trok in de chaos zijn pistool en hij schoot een vrouw neer, die de echtgenote van een generaal van het leger bleek te zijn. De chauffeur zei dat hij had vastgesteld dat uw woning helemaal overhoop was gehaald, hetgeen ook was gebeurd met de huizen van de mensen die tijdens de razzia, vermoord, opgepakt of gevlucht waren. De chauffeur en zijn neef brachten u naar een woning buiten Luanda. De agent vertelde u dat hij niet wist wat er met uw partner was gebeurd. U was in paniek. Enig(e) tijd later kwamen ze terug met een derde man, die u vroeg of u geld had. U vertelde dat u 2600 \$ op zak had voor handelsdoeleinden. De man vond het onvoldoende. Drie dagen later kwamen de drie mannen u halen en brachten zij u naar de luchthaven van Luanda. Op 8 april (moet wellicht maart zijn) 2001 reisde u vanuit Luanda, onder begeleiding van de derde man, per vliegtuig met bestemming Nederland (met tussenlanding in een voor u onbekend land), alwaar u op 10 april (moet wellicht maart zijn) 2001 aankwam. U diende op 31 maart 2001 een asielerzoek in bij de Nederlandse autoriteiten. Op 19 juli 2001 verzocht de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst om de overname door de Belgische autoriteiten. Op 18 oktober 2001 reisde u naar België en vroeg er op 26 oktober 2001 asiel aan.

Er moet worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken herhaaldelijk uitdrukkelijk ontkend heeft over een nationaal paspoort te beschikken (punten 17 en 20). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie het schrijven van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst, dd. 19 juli 2001) blijkt echter dat u wel degelijk over een paspoort van Angola beschikt. Verder stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken over geen visum te beschikken voor het land van verblijf (in casu België) (punt 21), noch over een visum te beschikken voor een andere lidstaat van de EU (punt 22), noch over een visum te beschikken voor een derde land (punt 23), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie het hiervoorvermeld schrijven van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst) blijkt dat u op 27 december 2000 een Schengenvisum voor België werd afgeleverd door de Belgische autoriteiten in Angola (met nummer BNL4928266). Dit visum was geldig van 5 januari 2001 tot en met 28 januari 2001. Uit een onderzoek door de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (zie het hiervoorvermeld schrijven) blijkt verder dat u op 27 januari 2001 via Portugal het Dublingebied is ingereisd met uw eigen Angolese paspoort. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter in dit verband dat de problemen die voor u de onmiddellijke aanleiding waren om het land te verlaten zich in maart 2001 situeren (punt 42), terwijl u -zoals hiervoor werd vermeld- reeds een visum aanvraag op 27 december 2000 en het Dublingebied inreisde op 27 januari 2001, zodat u zich onmogelijk op (vervolgings)feiten kunt beroepen die zich in maart 2001 hebben voorgedaan. U verklaarde immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken Luanda slechts op 8 april (wellicht maart, zie het hiervoorvermeld schrijven van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst) 2001 te hebben verlaten, om u -na een tussenlanding in een voor u onbekend land- naar Nederland te hebben begeven, waar u op 10 april (wellicht maart, zie het hiervoorvermeld schrijven van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst) 2001 aankwam (punt 41).

Aangezien uit uw gedetailleerde verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken voldoende blijkt dat uw asielmotieven bedrieglijk zijn, meen ik dat het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk is u te horen.

Tot slot brengt uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen andere elementen naar voor die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de schending wordt ingeroepen van de "motiveringsplicht van de Wet van 15.12.1980 en de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.";

Overwegende dat moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij niet duidelijk aanduidt tegen welke beslissing het middel gericht is; dat zij in haar uiteenzetting enerzijds aanvoert dat "De beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken werd zeer summier gemotiveerd" en anderzijds stelt dat "de bestreden beslissing derhalve nietig (is)"; dat uit de aanduiding van het voorwerp in haar verzoekschrift blijkt dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing is; dat het middel wegens onduidelijkheid niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 52, § 1, 2/ (eigenlijk artikel 52, § 2, 2/) van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat uit de wijze waarop het middel is geadstrueerd blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing betwist;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn;

Overwegende dat, wat betreft de tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal heeft vastgesteld, van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig, op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval vaststelt dat een aantal

tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden die, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier, geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partij in de bestreden beslissing werden weergegeven; dat de verzoekende partij poogt de door de commissaris-generaal vastgestelde incoherenties te verklaren, doch er niet in slaagt aannemelijk te maken dat het oordeel van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn;

Overwegende dat de uitspraak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in verband met de terugleiding slechts een advies uitmaakt dat de minister van Binnenlandse Zaken niet moet opvolgen en dat dus niet bindend is; dat dit onderdeel van de beslissingen van de commissaris-generaal bijgevolg niet vatbaar is voor nietigverklaring, omdat het niet onder de toepassing valt van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat de commissaris-generaal in casu het advies geeft om de verzoekende partij niet terug te leiden naar Angola;

Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig november tweeduizend en twee, door

de H. E. BREWAEYS, wnd. kamervoorzitter,

Mevr. C. PETERS, staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.